

Roddel leidt tot ruzie

Antiroddelactie wijst op het grote verschil tussen babbelen bij de koffie en roddelen

- ▶ Roddelen is met plezier iets slechts zeggen
- ▶ Roddel is dodelijk voor de sfeer en de werkvijver

Ilse VAN HALST

„Roddelen is met plezier iets ongunstigs vertellen over iemand, met de bedoeling die persoon in een kwaad daglicht te plaatsen”, legt Boudewijn Vandermeulen van de Antiroddelactie uit. Die probeert al twintig jaar lang het positieve denken, handelen en spreken tussen mensen te bevorderen. „Let op, je kunt ook roddelen door de waarheid te vertellen. Dan is het kwaadspreken. Maar het kan ook door leugens rond te bazuinen. Dan wordt het laster”, vervolgt hij. „Roddelen is een verbale vorm van pesten. Wist je dat vijftig procent van het pesten op het werk roddelen betreft?”

Daarmee weerlegt Vandermeulen dat roddelen niet per se slecht is en dat het soms de saamhorigheid in een team kan bevorderen, zoals u enkele weken geleden in *KERK & leven* nog kon lezen. „Hier werd roddelen verward met bijpraten of bijkletsen over wat er de laatste tijd zo allemaal gebeurde, zonder de bedoeling mensen te kwetsen. Dit bijpraten kan inderdaad de banden tussen mensen aanhalen en een sfeer van vertrouwen scheppen.”

Het blijft echter dansen op de slappe koord, benadrukt Vandermeulen. „Sommige mensen vervallen vlug in roddelen, uit jaloezie, machtszucht of sensatie.” Daarom is altijd voorzichtigheid geboden. Temeer daar het bijpraten misschien wel goed bedoeld is, maar het door een ander toch als kwetsend kan ervaren worden. Huldig daarom één gouden regel, adviseert de Antiroddelactie: zeg niets over een ander, wat je over jezelf niet wilt horen.

Ook inzake roddelen geldt dat voorkomen beter is dan genezen. Daarom raadt Boudewijn Vandermeulen mensen in leidinggevende functies – de baas op het werk, het hoofd van een team, de voorzitter op een vergadering – aan van meet af duidelijk te maken dat roddels niet kunnen. „Als je een trap goed wil poetsen, moet je bovenaan beginnen...”

Want niets is zo dodelijk voor de goede sfeer en de werklust als roddelen. Niet enkel haken slachtoffers van roddels snel af, maar ook omstanders. Want wie met u roddelt over anderen, roddelt met anderen over u. Vandermeulen besluit met een laatste goede raad: „Als je je hart echt eens moet luchten, doe dat dan tegen een goede vriend of vriendin, van wie je weet dat die kan zwijgen.”

Meer weten? Antiroddelactie, Sint-Jozefsweg 2, 2580 Putte, telefoon 015 511 849, website <http://antiroddelactie.telenet.be>.

‘Is het zo goed, juffrouw?’ Bij Aurora, de huiswerkklass voor de basisschool, moeten kinderen zelfstandig werken, maar de begeleidster geeft wel uitleg en controleert. © Jozefien Van Huffel

Een tien voor de huiswerkklass

Bouillon de Cultures helpt werken en studeren

- ▶ Bij *Bouillon de cultures* vinden verschillende initiatieven onderdak: een traiteur, studiebegeleiding, ateliers
- ▶ Vier dagen per week komen kinderen naar huiswerkschool *Aurora*
- ▶ Ook voor tieners en studenten is ontspanning en studiebegeleiding voorzien

Jozefien VAN HUFFEL

De hoge muren die de Rue Philomène in Schaarbeek domineren, horen duidelijk bij een schoolge-

bouw, maar het lijkt er verlaten. Wanneer in de buurtscholen de bel gaat, vullen de gangen zich hier echter met jassen en leven. *Bouillon de cultures* is een buurt-huis, dat naast een sociaal restaurant en traiteurdienst huiswerkklassen organiseert, creatieve ateliers en uitstappen voor de (vooral Franstalige) buurtkinderen, onder de noemer *Aurora*.

In het klasje van de eerste graad zijn al twee jongens en een meisje stipt op post. „Hoe was het op school? Toon je me je schoolagenda even?”, vraagt de begeleidster aan Fouad. Terwijl ze helpt de juiste schriften te vinden, wil een andere jongen aandacht. „Ik heb geen werk, juffrouw”, verkondigt hij. „Dan geef ik je wel werk. Je was toch niet zo goed in rekenen?” De tafels in de klas zit-

ten met een vijftiental kinderen inmiddels vol. Wie klaar is, mag gaan spelen in de zaal.

Een jaar huiswerkklass kost 70 euro, de schilder- en beeldhouwateliers inbegrepen, net zoals de uitstapjes. „De ouders in de buurt vinden het zeer belangrijk dat hun kinderen slagen, en ze beseffen dat hun eigen gebrekkige kennis van het Frans en de sociale problemen thuis niet meteen de beste omstandigheden scheppen om huiswerk te maken”, legt Jean-Marie Leconte uit. „Sommigen verwachten mirakels. Dat is een illusie, al gaan kinderen hier duidelijk vooruit.” Met kampen en uitstappen in de vakanties bereikt *Bouillon de cultures* dan weer vooral kinderen van werkende ouders, die opvang zoeken.

In de huiswerkklassen werken de kinderen zo veel mogelijk zelfstandig, maar als het nodig is, geven de begeleiders wel uitleg, of controleren ze een taak op fouten. In de klas voor de vijfdejaars wordt Emine ondervraagd: „Welke dingen erfden de Romeinen van de Grieken?” Emine weet het: bouwkunst en filosofie, poëzie en bestuursmodellen. De begeleidster constateert dat het goed is, en terwijl zij elders een rekensom uitlegt en vervoegingen verbetert, ondervraagt Emine op haar beurt één voor één haar klasgenootjes. „Mevrouw, zij kan het ook!”, klinkt het nu en dan.

Bokshandschoenen

Elders in het gebouw houdt Mimoun toezicht over de studerende twaalf- tot vijftienjarigen. Ooit maakte hij hier zelf zijn huiswerk. „Zijn er te weinig andere begeleiders, dan kan ik helpen bij aardrijkskunde, Frans en geschiedenis. Daar ben ik het sterkst in”, vertelt hij. Mimoun zorgt hier echter vooral voor de ontspanning. Hij toont een ruimte met matten op de grond en een grote koffer vol rode bokshandschoenen aan de kant. „Die bracht ik zelf mee. Ik geef martiale kunst, Engels boksen en aikido.”

„Bijna al onze activiteiten waren ooit vrijwilligersinitiatieven. Ze vonden hier onderdak, en kregen een professioneel karakter”, legt Leconte uit. De traiteurdienst vloeit voort uit de activiteiten van één moeder uit de buurt, de creatieve ateliers uit het initiatief van een schilder die bij hem thuis een soort tekenschool openhield.

„Ook de praktijk om tieners te helpen studeren, ontstond spontaan bij een paar studenten. Het restaurant leende na vier uur zijn ruimte uit”, vervolgt Leconte. „Het gaat telkens om toevallige projecten, gegroeid uit de daadkracht van enkelingen, Intussen werden het vaste diensten.”

Begeleidster Géraldine gaat rond in de huiswerkklassen, en kondigt voor de dag nadien een concert in het muziekinstrumentenmuseum aan. Het enthousiasme is groot, de Romeinen zijn vergeten. „Juffrouw, mag ik dan ook muziek spelen?”

Halve eeuw spreuken en daden zonder naam

Al sinds 1959 probeert Bond Zonder Naam de samenleving bewuster, vriendelijker en zorgzamer te maken. In de schoot van de organisatie werden tientallen projecten opgericht.

„TIJD VOOR ELKAAR IS NIET tijdgebonden.” Zo luidde ooit een spreuk van Bond Zonder Naam. De organisatie eerbiedigt ze zelf, door sinds 1959, drie generaties lang, mensen aan te sporen ruimte te scheppen voor anderen en voor het waardevolle in het leven. „Als je mensen een pluim geeft, dan krijgen ze vleugels”, kon je bijvoorbeeld lezen op duizenden treinkaartjes. En vorig jaar nog prijkte in de politiezone Geel een spreuk op de kaartjes die aan alle snelheidsovertreders werden overhandigd: „Een rijbewijs is geen vliegbrevet.”

Een recente uitbreiding van de spreuken is de jaarlijkse campagne-week *Boodschap Zonder Naam*, die mensen uitnodigt om in hun directe omgeving wat vriendelij-

ker en zorgzamer te worden. In 2006 gaf iedereen wellicht wel eens een *compliment op een onverwacht moment*, vorig jaar had ook de *Week van de goeiedag* succes.

„We laten de samenleving stilstaan bij punten die anders in de vergeethek dreigen te raken. De spreuken vragen aandacht voor waarden, voor menselijke relaties”, vertelt medewerkster Aurélie Haesaert. „Elke spreuk is een druppel op een gloeiende plaat, maar blijf je systematisch spreuken lanceren, dan kan er iets veranderen.” Zoals de spreuk het zegt: „Doe niet niets, omdat je niet alles kunt doen.”

Dat ‘doen’ mag u concreet opvatten, want hoewel de bond vooral bekend is van haar spreuken, voegde ze de voorbije jaren

op talloze manieren de daad bij het woord. „De bond startte meer dan 25 projecten op, aanvankelijk vooral voor mensen aan de rand. De eerste beschutte werkplaats, het eerste vluchthuis voor

Elke spreuk is een druppel op een gloeiende plaat, maar blijf je systematisch lanceren, kan er iets veranderen

vrouwen”, zegt Haesaert. „Geleidelijk aan staken andere noden de kop op. Met *Living Values* gaan we nu met jongeren aan de slag. Op scholen worden ouders, leerkrachten en leerlingen uitgeno-

digd om interactief in dialoog te gaan over waarden. We zetten ze letterlijk gezellig aan tafel.”

Bond Zonder Naam legde zich ook toe op opvoedingsondersteuning, en met vzw Metanoia op zingeving. De Tijdbank probeert dan weer vrijwilligerswerk te stimuleren. Vandaag werkt de organisatie mee aan zestien projecten.

„We werken van onderuit. In een school moet de directeur geen actieplan opleggen, maar moeten de leerlingen bij het project worden betrokken”, besluit Haesaert. Een manier van werken die best nog eens een halve eeuw meekan. „Als je denkt binnen te zijn, moet je eens naar buiten kijken”, zegt immers nog een spreuk. (JVH)